د لمبو کلی

د شعرونو مجموعه

اسدالله »زمری«

کال 2000/۱۳۷۹

Download from: aghalibrary.com

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم	: د لمبو کلی
شاعر	: اسدالله زمری
د چاپ تاریخ	: ۱۳۷۹
لمړی چاپ	: ۱۳۷۹
تیراژ	: ۵۰۰ جلد

اهداء

زما سوځیدلو کلیوالو ته !

د انټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين كوونكې : مړوند

Download from: aghalibrary.com

سګروټې

دزړه تنور کې مې سګروټې دې بلیږی پسی
په سر پرتې مې درنې ګټې دې درنیږی پسی
د وخت څپیړی راوریږي مې د روح په رخسار
په تن راوښتې راته ختې دې پلنیږي پسی

92/10/26

مینه او کرکه

دژوندانه د ترخو زهرو....

له سرو وینو ډک دی !

دزمانې د کړاوونو په منګلو کښې ښکیل،

چې د دې سوی ګوګل تنګ محیط ئې لا ښکیکاږی

ورته حیران یمه زه

چې دی یوه موټی دغوښو اورګونو ټوټی،

ټولی نړی نه لادرنه او ستره

له ښو او ښکلو سره، او له بدیو ځینی

څنګه دا ستره مینه؟

څنګه دا لویه کرکه؟

سره یوکړی او ځای کړی ئې ده خپل زړګی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نړی....

۲/۱۴/ ۹۳

د هجرت شپه

خدایه څومره دی اوږده د غم دا شپه شوه

له پیرۍ نه ئې اوږ ده هره شیبه شوه

ورته عمر د عیسی زغم د یونس را

چې مې ډکه د زړګې د زغم کا سه شوه

۹۳/۸/۱۷

افغانستان

اور پری بل ؤ له پخوا نه خو اوس سکور شو

د نیستي غرېئی په درست جهان کی خپور شو

ټول د مرګ او بد بختی فریاد فریاد شو

خوږ وطن می، دی خوا ږه ولس ته ګور شو

۲۲/۸/۹۳

افغان مهاجر

لــه وطـن نـه لـری پـروت یـم لـکـه مړي

د غـمـونـو تـور تـوفـان پـه مـخـه کړي

شی هر قدم چي ږدم غزي می په پـښو

يتړی د غربت د ژوندون بار کړم ستړی

۲۲/ ۸/۹۹

افغان ولس کړیکه

د کـالـه پـه انګړ کـې راتـه مـرګـی شـــو

د کـلـو د سر دښـمـن مـې سـکـنـــې شـو

نه مې وس د کوم پاڅون شته، نه د ناستې

د وطـن هـر يـو قـدم مـې تـورلـوګـــې شـــو

۹۳/۸/۲۲

د طاعون په کام کې

نه د مرګ د پنجو ښکار شوم نه ژوندی یم

د وطـن د کنډوالو یو تــور کودی یـم

د غربت د طاعون کام کې یـم لـویـدلـی

پـه دي لوی جهـان کې تولو تـه پردی یم

۸/۲۲/۹۳

سوال

په وطن مو راخپره توره و باده

په هر کور کړه د مرګ او ویر ژړا ده

د نو کرو نوکران مو باداران شول

خدایه دا مو بیا د کوم جرم سزا ده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکی په سر جوړ جنت:آلمان کې
لکه پروت چې یم دغم په تور زندان کې
نه غرېـــبږی یـــې لیـــدو ته زما سترګې
همیشه دی یم وطـــنـــه پـــه آرمان کې
دتا مینی مې په تـــول بـــدن ،اوربل کړ
دسوز چیغه می خـوره شوه په آسمان کې
ستا په یاد می دزړه ویـــنی و هـــی داری
راته سوزی می هډونه ســتا هجــران کې
چی به نوم دخپل وطن وربـــاندی کیږدی
داسی ځای به پیدانه کړی تـول جهان کې

۹۳/۸/۲۳

لویه خدایه

خلیفه کړ تا پخپله په جهان کې
تا اشرف المخلوقات کړ په قرآن کې
اوس چې سوځی تل د رنګ، نژاد تو پیر کې
دا دی څه نفرت ګډ کړی په انسان کې
ورور دی وواژه دورور په لاس په کرکه
دا وحشت خو مونده نه شی په حیوان کې
چې دی ورک کړ د نیستۍ په تور ګرداب کې
څه ګناه دی وه لیدلی په افغان کې
که دی جوړ زما وطن ځینی دوزخ کړ
ما کړه ښخ د دی دوزخ په ګورستان کې

۹۳/۸/۲۳

د اوښکو تکل

تودې اوښکې مې له سترګو وهی داری

بـــنـــدوی ئې نشـــی هیڅ د ښو باری

د نـــظـــر بـه مـــخ پـرده راته راکاږی

راتـــه ښـــئې دوطـن دتـلـلـو لاری

۹۳/۹/۱۴

د زماني ناخوالې

که هر ځومی د ژوند شپې ورځې شی تیرې

ناخــوالــې د زمــانې مې نه شی هیرې

نــه سکون کــې په قراریم نه سفرکې

نــه پــوهــیــږم چې و تــښتمه چیرې

مرګ نــه نه لرمــه ویره هــیڅ قســم دې

چاپــیــر کړی یم د ژوند د ساتو ویــرې

د وطن خوږوالــی اوس راته څرګنــد شو

د غر بــت بلا چی شوی رانه چاپیــــرې

د خــپل وران وطن ایره به پری ورنکړم

که هر ځو مره شی ښکلاوې دلته ډیرې

۹۳/۹/۱۴

د وطن په یاد

که مې نصیب شی یو ځل بیا کله دیدار د وطن

غیږ کې به کښیکاږم هر بوټی او خار د وطن

د بل په ملک کې که جنت وی شپه مې نه تیریږی

د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن

تر څو به سوزم د غربت په تناره: المان کی

خدایه او به مې کړی په بوټو د ګلزار د وطن

ښکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والاشو

ورک شو هغه چې ئې اخیسیتی دی ازار و طن

زړه راته وائې چې ځه والو زه په غرو، رغونو

ګوندی پیدا کړی سر د روکی چیرته لار د وطن

ای د ملکونو خدایه !ای د دی دنیا مالکه !

کله به یو کړی د افغان ولس په کار د وطن ؟

۹۳/۹/۱۴

دلته او هلته

دلته چې وینم ټول وطن دی په ګلونو کې ډوب
یاد ته مې راشي خپل هیواد چې دی سرو وینو کې ډوب
دلته اسمان ته د ختلو تکلونه کیږی
زما ولس د شهیدانو په قبرونو کې ډوب
دلته د ژوند لپاره هڅې کیږی شپه او ورځ کې
هلته واړه زاړه ، ځوانان دي ټول مرګونو کې ډوب
دلته مقام نه د انسان ستره نمانځنه کیږی
هلته هر څه دي د وحشت په تورتمونو کې ډوب
دلته ځاریږی، یو د بل نه تش د «مینې» په نوم
هلته دوه ورونه په کینو او نفرتونو کې ډوب
کله به ورسیږی پای ته د افغان غمیزه ؟
کله به هم زمونږ هیواد شي سرودونو کې ډوب

۱۹۹۳/۹/۱۶

آشنا

ته مې يې د مينې الهه ته مې مولا د زړه
ته يې تلوسه زما او ته مې يې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ ګلونو ته د رنګ جلوه
ته مې يې د ژوند بهانه ، ته مې مسيحا دزړه
ته ښکلې نغمه يې چې د روح په ګوتو جوړه يې
ته يې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا دزړه
ته د کوه قاف پرې او ته يې د جنت حوره
ته مې د خوښيو جام او ته مې يې سوما دزړه
تا ته دې خوښۍ شي د دنيا او د عقبی نصيب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې اشنا د زړه

۱۹۹۳/۹/۱۶

جنت او دوزخ

دې آزادۍ نه خپل زندان ښه دی
له دې ګلشن نه خپل ډیران ښه دی
که جرمنی دی د دې ځمکې جنت
ترینه دوزخ: افغانستان ښه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

د نیشې خوند

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
دا ډیر غمونه د دنیا لړ هیرول غواړم
د عمر تږی، د زمان د دښتو ستړی کوچی
یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
زه یې موجونو کې د خپل سر آزمویيل غواړم
یم له ساقي نه پوروړی د شرابو یو جام
د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
سترګه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
زه یې د سرو شونډو خندا کې ښکلول غواړم
کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښیښې په خوله کې
د احساس غوږ باندی یې روح ته اورول غواړم
د سرو شرابو لړ غندل هم نا پوهي ده ډیره
هوښیار سړی یمه په سر یې اړول غواړم

۱۹۹۳/۹/۲۱

هلته او دلته

هلته له هری خوا باران غوندی مرګونه اوری
دلته چې هر لوری ته ګوری سره ګلونه اوری
هلته لمبی او لوګی خیږی د افغان له کوره
دلته فضا ،ځمکه ، اوبو باندی عطرونه اوری
هلته د وینو تور سیلاب دی ټول ولس اخیستی
دلته اختر دی، د ژوندون ښکلی رنګونه اوری
هلته د اوښکو په توفان کې یو ولس ډوبیږی
دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوری
هلته توپک غریږي ، ژبه د انسان ګونګه ده
دلته د سولی سیوری خپور دی سرودونه اوری
هلته کړیږی انسانان د جنګ په سره دوزخ کې
دلته په دې دنیا هم واړه جنتونه اوری
هلته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دی
دلته د قهر پر ځای هم د خدای رحمونه اوری
هلته سوځیږی د کلتور پښی د جهل اور کې
دلته د شرق له وریځو جوړ لوړ فرهنګونه اوری
ای د افغان ستره ملته لږ را وخوځیږه !
په تا د پلار او د نیکونو پیغورونه اوری

۱۹۹۳/۹/۲۳

د وحشت دیو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنګیز راوسته په کور د افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
ګور کې ناارامه دی هر پلار او هره مور د افغان

۹۳/۹/۲۹

د زړه سوز

که مې یوه شیبه د زړه سوز کوم قلم واخلی
لکه د شمعی به اور، سر نه تر قدم وا خلی
چې هم جهان ، هم مې جانان له ځانه ورټلم
څوک به زما له اوړو دغو مره درو ند غم واخلی
یو ځل به نه شی د مراد غوټۍ ګلونه کله
د ژوند نیالګی که مې د غم له اوښکو نم واخلی
د حوادثو تو فانو نو مې کړه کړله ملا
څراغ د عمر به مې څنګه تاب او دم واخـــلی
د حسرتو پنجې به راکاږی مرئ د امید
د زمانی دیو چې مې هیلو ځـینــې دم واخلی

۹۳/۹/۲۹

د حسرت اوښکه

او ښکه د حسرت چې د غم سترګې نه جدا شوله
سوز ته د زړګي یې په ژړا خپله ژړا شوله
و دریده، وریږدیده، وښوئېده خاوروتـــه
سترګو د احساس ته د ماتم د مخ ښکلا شوله
عمر ته یې، نیم نفس ،خندلو ته خوله جوړه کړه
شوندې یې ترلې وی چې لاړله فنا شوله
جوړه ترانه شوه د بسل مرۍ کې بنــده وه
ښکلې دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
پټې تویوه اوښکې زمریه د ګوګل تــل ته
اور به ورنه واخلي که خبره تری دنیا شوله

۹۳/۱۰/۱۲

زه

سره اوښکه د غم وم چې په مخ د دنيا پريوتم
پرخه د سحر شومه په غرو او صحرا پريوتم
يو سوی فرياد وم له دردمن زړه نه را پورته وم
دود د اوسيلو شومه په مخ د رڼا پريوتم
مات ساز د ماتم وم د وير کور کې غږيدم غلی
سوز د غمجن زړه شوم په ليمو د ژړا پريوتم
هيره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
پته خزانه شوم وران انګړ کې د چا پريوتم
لوند خيری ګريوان وم د زخمي ټټر په وينو سور
خيری لنګوټی شوم په اوږو د ګدا پريوتم
زه د مات باڼه په خير اغزی د چا د سترګووم
تور لا چي لونګ شوم، خو اوربل نه جدا پريوتم
بخت دی که تقدير او که خالق مې ځوروی څله؟
غيږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پريوتم
مست ګرځي يارانو د خوښيو پيمانې په لاس
خير دی که زه لاړم په پنجو د بلا پريوتم

۹۳/۱۰/۱۵

په مینه

جانانه راکړه د سر و شونډو پیمانه په مینه
چې کړمه هیره د غمونو زمانه په مینه
د شونډو جام کې دی د مینې شراب راکړه په خوند
د حسن شمعې چې دې شمه پروانه په مینه
راکړه عسل د خوږو شونډو درنه وګرځمه
راته مې ماته کړه د تریخ ژوند زولانه په مینه
مست مې کړه داسې چې خوبیو کې شم ډوب له شوقه
څو درته واوروم د مینې ترانه په مـیـنـه
راکړه چې ماتې نه کړم بیا کله توبې له میو
څـو پاتې نه شي د شرابو بهانه ، پـه مـیـنـه
ته یې شراب، ته یې د بنګو پیاله ، ته یې سوما
د تا له پاره یم دیره په میخانه پـه مـیـنـه

۱۰/۱۵/۹۳

آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری

ستا د مینې په هر خم کې ډیر سوزونه ،ډیر خوندونه
ستا د حسن په جلوو کې، سرې سکروټې-انګارونه
ستا د قهر په انګار کې، د عاشق د سوځیدو اور
ستا د ناز په لطافت کې د وریښمو خروارونه
ستا د مخ د رنګ په باغ کې، د ګلونو باغچې ټولې
ستا د زلفو په تیارو کې ، توري شپې او تورتمونه
ستا د سترګو په ګردش کې،ددنیا د خوځیدو راز
په ښکلا کې یې ویدې دي هوسۍ ګانې، نرګسونه
ستا د غاړې له مینا نه، د مینا غاړه ده ماته
ستا د قد په رسایۍ کې ټولې سروې.شمشادونه
ستا د غړله ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
ستا د سرو شونډو په خوند کې دي سوماوې، شرابونه

۹۳/۱۰/۱۵

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم ولیږه
ما غمځپلي ته همدم ولیږه
بل چاته نه ټیټیږي لویه خدایه
زما سجدو ته یو صنم ولیږه !
له وچ ګوګل نه مې لمبې جګیږي
لږ یې تسل: د اوښکو نم ولیږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم ولیږه
ستا د هجران لحظې کلونه ښکاري
یا خپله راشه ، یا لږ زغم ولیږه
چې مې د ژوند اسره دتا مینه شوه
اوس یې بقا ته خپل کرم ولیږه

۹۳/۱۰/۲۱

شيبې

ځو مره شوې اوږدې د انتظار شيبې
ورکې شوې تيارو کې د سهار شيبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شيبې ؟!
محوه دې وم زه ، په تلو دې پوه نه شوم
څومره دې خوږې وې د ديدار شيبې
ما درته د زړه دراز ويل غوښتل
لاړې مې له لاسه دا ظهار شيبې
څو مې دی ليمو کې ستا تصوير تازه
ښکاره راته هر وخت د بهار شيبې
يو ځل که دې بيا په سترګو وو ينم
ستا د هجر ورځې دي ددار شيبې

۹۳/۱۰/۲

د سیند پري

چې مې د او ښکو په موجونو کې پیدا کړلې ته
د سیند پريې وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش ر په بڼه راغلې ما ته
ما د ژوندون و تروږمیو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ویره

اوښکې مې په مخ چې د هجران له ویرې غلې ځي
زړه ته مې څه وایې په ګریوان له ویرې غلې ځي
شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
کریکه د جنون مې په بیابان له ویرې غلې ځی
سترې شوم لټون کې ستا ثاني مې پیدا نه کړله
سترګی مې په ننګ د دې ارمان له ویرې غلې ځي
تا چې یوه ورځ کله ونه وینم سوځیږمه
چیغه مې له سوزه تر آسمان له ویرې غلې ځي
اوښکو غمازي کوله ، موړ دی په دیدن نه شوم
تنده د دیدار مې په شریان له ویرې غلې ځي
ویره مې د تا د پاکې مینې رسوایې کې ده
ما رسوا نه ویره په میدان له ویرې غلې ځي

۱۰/۲۷/ ۹۳

د زړه لمن

د زړه لمن کې مې داغونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیونتوب له کاڼو ډکه ښکاري
که دي د تا دمینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اور بل کړی
له هره نـــازه دې ګلونه پراته
چې مې ځولۍ کړله د وصل خیر ته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اور ئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دي سوي ارمانونه پراته
لږ دی قدم پکی په پام جګوه
دلته د هیلو دي مات زړونه پراته

۹۳/۱۱/۱

د مرګ ګواښونه

ای د جنت حورې ته که ما باندې نازونه کړی
زړه ته مې پام ساته ،مات د هیلو به مې زړونه کړی
تا چې له غرور نه د لمر تیک په تندي وواهه
خو به را خپاره په دې سوالګرو تورتمونه کړی
تانه که جلوی د پسرلیو رنګ او بوی آخلی
پام ! چې او سیلي مې د خزان ساړه بادونه کړی
لاس د لوټماری، که د زړښت اوږد شو د تا په لور
ماته ځوانیمرګ به ټول د وصل تکلونه کړی
راشه چې امید مې ژوندون په پښو ودریږی
ځو به په فراق کې ماته ژوند د مرګ ګواښونه کړی

۹۳/۱۱/۱

خاورې

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره یوه ذره به ئې ستا راتللو ته ګلونه شي
ګرد زما د خاورو که دې پریوت د رخسار په ګل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسارونه شي

۹۳/۱۱/۲

داد

که سُوری مې له حالاتـــو نــه لــړمون دئ

رانــه ورک نـــن او ســبـــا او که پروندئ

خـــوچــې تــه مــې ئې په خواکې زما مینی

له خوښی او ښوکالی مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

دلمبو فواري

ای بې روحه ، بی احساسه سړې ځمکې !

داسور اور د دې ساتــلی ځـله زړه کې؟

فـــواري بـــه دلمـــبو وي جوړي کـړې

چې می مور کښیوته ستا په تیاره تـله کې

۹۳/۱۲/۱۰

د مور د مړینې سوال

په محشر کې چې ژوندي بیا ټول جهان شي

هر مخلوق لپاره جوړ ستـــر امتـــحان شي

زه بـــــه سوال د خـــپلې مور ور ځنې وکړم

خپله خدای به مې ځواب ته هک حیران شي

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په یوه سپرغۍ مې چیغه ځي آسمان ته

په یو وړو خوږ وایم اور ورکړم جهان ته

څنګه دود او ایره نه شو د مور مرګ کې

زه حیران یمه دا خپل ناتوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

د مور په غم کې

ای سیندونو زه له تاسي نه حه غوارم !

ټول شی وچ چې زه د مور په ویر کې ژارم

که مې ډوبه شوه د نیا اوښکو کې ټوله

زه ګرم نه یم چې ئې په غم له ځانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل کور کې مسافره

مسافره ورنه لاړل اولادونه
شوه یوازې، لور په لور ئې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وئې پوښتي حال تری
چې ټکور ئې کړي د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې ئې کړي ترمې ترمې اوښکې
په زخمي روح باندې ئې وا وښتل غمونه
تنګ ګوګل کې ئې نفس په سوځیدو شو
په بیمار بدن ئې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې ئې ویلې حوصله شوه
شول ئې بند سوې سینه کې فریادونه
بیکسۍ کې مرګ تری هم حیا ونه کړه
نامردۍ کې ئې پرې وکړل ګوزارونه

۹۳/۱۲/۱۰

زما مور

د دنــــیا غـــمـــونه ئــې وا چول په زړه کې

زرا غـــزی شول ورته شــــنه په هریو پله کې

د مرګـــی بلا پـــرې نـــه ښــــوده نفس ته

د زړه پاتې ئې شول په زړه، د خولی په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما دعا

تور لـحـد دې ځراغانشه زما مــورې

په محشر دې مل سبحان شه زما مورې

جنـتــونه دې پښو لاندی پــراتــه وه

په فردوس کی دې مکان شه زما مورې

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دواړو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او ښکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړ مې ستونی څیری ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم ګیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالي دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د ځو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رڼا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

۹۳/۱۲/۱۹

د دنیا غمونه

ځوروي مې د دنیا غمونه څومره ؟
خوځوي مې د زړګي دردونه څومره؟
د غربت په مصیبت کې یم ګیر شوی
سوځوي مې د نیستۍ اورونه څومره؟
د ژوندون خوښۍ مې ونه لیدله کله
ډوبوي مې د وحشت موجونه څومره؟
د دنیا په مخ په توره جامه ګرځم
شرموي مې دعقبا ننګونه څومره؟
نه شوم یار او نه اغیار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه څومره؟
چې به کله لا رسیږي خپل آخرته
دردوي مې هر نفس ، هڅونه څومره ؟

۹۳/۱۲/۲۱

وطن سوزان

برېتونو وطن وسوزاوه رېږو او
څه بې دينو څه د دين ټيکه دارانو
راخپرې وې تر څو د غه توري وريځې
باران د تودو وينو سور خود به اوري

۹۴/۱/۴

شراب

ځکه نوم ور باندې ایښی چا «شراب» دی
چې ترکیب کې یې څه« شر» او یو څه «آب» دی
لا دې شونډو ته ور وړی یو ګوټ نه وی
چې جوړ کړی دې دی شر تللی دې آب دی

۹۳/۱/۱۸

یو بل زړه

ای خالقه د هـــرچا د قسمتونـــــو
ای ویشونکیه د خوښیو او غمونو
راته راکړه یو بل زړه پاتی ژوندون ته
زوړ مې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

بد تر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سور دی
د تاراج او تباهۍ یو بل تنور دی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې ستر خوني دښمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

د هیلو کلی

راشه ته زما دسوی زړه کوربه شه
ښکلې هیلې په خپل کلي کې دیره شه
د صدف په څیر به خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

۹۴/۲/۲۷

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جګړې اور دی
سو ځیدلی د زوی مرګ کې پلار او مور دی
د وحشیانو پاچاهۍ کې هر څه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اور دې بل کړ د افغان ولس په کور
څه دې کیوسته بیا تل ته د تورګور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه څه به لا وروښیئ ته نور ؟!

۹۴/۲/۲۸

دوطن پسرلی

پسرلی دی هره خوا ګلان غوړیږي
د رنګونو او ښکلا محشر جوړیږي
زما وران وطن کې ګل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پری راوریږی

۹۴/۳/۱۹

محشر

غړېدلې ده شپېلۍ د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زیر او زبر
هر انسان دی پکې څو ځلې مړ شوی
هرې لوېشتې نه جوړ شوی دی سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدایه ښنګه دې کړ ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو دایران ا و پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکرۍ هم
دې بې ننګو کړل زمونږه بادار ان

۹۴/۳/۱۹

د مجاهد له لاسه

دی د سوال کترې ته ناست اوس ستر افغان
ده محتاج کړ د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریږي
مجاهد شو بې غیرت او بې ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندارته

وطنداره له سوري زړه نه دې جارشم
ستا د هرې سلګۍ سوز ته سورانګارشم
د وطن او هر عزیز په داغ کې وسوې
کاشکې ستا د درد دوا ته لړ په کارشم

۹۴/۳/۱۹

زما اوښکې

د زمان تیارو ته اوراخلی ، رڼیږي
د غمو اورته سوځیږي او بلیږي
زما اوښکې بې قیمته دردانې دي
په هر درد کې مې د زړه په حال پوهیږي

۹۴/۵/۸

بې چارګي

بار د ژوندانه مې راته ماته غبرګه ملا کړله
يار مې هم له څنګه شو ګوښه ، راته ئې شا کړله
څه به په تودو اوښکو د زړه سکروټې توروم(۱)
کله چا ژړا د لوغړن د تپ دوا کړله ؟!

تورول=لمسول/راوېښول

سوی ګلبوټي

زمونږ اوښکو سمندر قوی څپه نه لري ؟!
که مو د غم ونه په دې ساحل ريښه نه لري ؟!
ماو يل دنيا به په سر واخلي د جنون په لاسو
خو مو د کريکو سوز د چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به يې ايستی وه زوږ بيخ د غم لړلې نړۍ
خو مو تو فان د اوسيليو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری تړلې دي زموتږ کيږدۍ ته
خو د مرګونو قافله بل ځای دمه نه لري
پريږده چې وسپړي زمونږ د ژوند اغزی ګلونه
زمونږ د ملک سوی ګلبوټې خو نوده نه لري

۹۴/۱۲/۱۲

د سو ځیدو سوال

کنګل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم ؟
حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې وسوځم ؟
بندي یم ددنیا د نا خوالیو په زندان کې
تر څو ددی تنور د اور څپو کې و سو ځم ؟
دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه، سل غمونه
د کوم یو په لمبو د چا ایرو کې و سوځم ؟
خوږلن د محبت کې لوغړن د وخت غماز کړم
ددې کان د یا قوت کومو جلوو کې وسوځم ؟
ته څه د خیال جهان ته د خیالونو په څپو کې
ما پریږده چې د وخت رڼو لیمو کې و سوځم
که خاوری او ایرې شمه ، وجو د مې پو پناه شي
دیدن ته به د تا ، په تپبدو کې وسوځم
د حسن دې تو فان ته د یو زړه دودول څه دي
راځه چې سر تر پایه یې پښو کې و سوځم

۹۴/۱۲/۱۲

ننګ

ننګیالـیـو تـه خو دغه ژوندون ننګ دی
په نیکونو ئې لـه نـنګه ګـور هم تنګ دی
غلامان دی شول ځوانان او پیغلی مینځې
د افغان ولسه وخت دی دغـورځـنګ دی

۹۴/۱۲/۱۳

دنفاق ثمر

افغانانو سره یو کړی خپل لاسونه

سره وشلوی د شرم ځنځیرونه

دنفاق ثمر موولیدد په سترګو

د دې شوم نیالګي راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پښــــو شه !

لرې په فکر کې د ننګ او د پــښـــتو شه

د دیوانو د داړلو غاښ ور مـات کړه

ژغورندوی د خپل تا توبی او بچوشه

۹۳/۱۲/۱۹

ننی مجاهد

د فساد استاد ، د جهل ښه شاګرد دی
لوی قاتل ، وحشي حیوان او ښه زاهد دی
د پردیو ښه غلام د ځان دښمن دی
ښه یې و پیژنې دا شئ مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جرګه

ناخوالی دې زما چې په ســـلګـــو مـــنلي دې
دتاتـــــر خې ګیلې ما په لیـــــمــــو منـلي دي
د وصل د کعبې زیارت دتاچې مـــــې نصیب شو
میرې مې د دې لارې په باغو مـــنـــلـــــی دي
سفر دژوندانه کې چې مې ستاسترګې ډیوې دي
تیاری مې د سختیو په سپـــیدو منــلـــي دي
د تـــا سلامتـــیـا ته په ورو ورو دودیدل څه دي
ما ســـول دتـــا نـظــــــر ته په لبو منلي دي
د میـــــنـــــی اندازه دی یو زمـــا زړګی ته لګی
چـــی غـــــرونـــه د دنیائی په اوږو منلي دي
له زړه نه دې قربان شم چی زما غمو نو وخـــوړ
خوښـــــی دې هم زما پـــه مسبدو منلي دي
د هیـــــلو د کاروان جرس د عـــذر پړه غواړی
رتـــــلي دګنـــا هـــو پـــه جـرګو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دو ینو رنګ دی چې د غرب په لمن ښکاری
دا د شرق تالا ګلان دي چې د غرب په لمن ښکاری
د سپیرو میرو په تاو کې ، هلته هره تیږه سوځی
دا د شرق د مځ قوت دی چې د غرب په عدن ښکاری
د باروتو تور لوګی دی ،چې د شرق له کاله خیږی
د لمبو روښانه رنګ دی چې د غرب په ګلشن ښکاری
د جلی د او ښکو موج دی چې بهیږی په دوناو کې
د پا میر د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاری
د افغان -هندو په وینو هندوکش- ایوریست غرق شول
د کشمیر دنافی بوی دی چې د غرب په ختن ښکاری
د ویتنام- کوریا په تن لا د بمو نو چری خښی
د چیچن-ایران انسان دی چې د غرب په خوږلن ښکاری
ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
د تاجیک- سیلون مړ زوی دی چې د غرب په درشن ښکاری
د راکټو قافلی دي چې روانې دي تل شرق ته
دا د وینو تور امیل دی چې د غرب په ګردن ښکاری
د جنګ اور باندی ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
د ګناه نه ډک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاری

۹۵/۱/۲۰

ځرنه

بیا دی په سترګو کې د وصل تلوسې وکړه
بیا مې دزړه په سر ، داور بلې لمبې وکړه
بیا راته راکړه د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
بیا مې د مړو هیلو په قبر ، ولولې وکړه
بیا دی د غږ په ترنم باندی عالم ژوندی کړه
د اسرافیل غوږ کې د مینې ترانې وکړه
بیا دی رسا ونه د عمر باغ کې وغوړوه
بیا د شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکړه
بیا د خپاره کړه د ویښتو د ولونو ټول ګلونه
بیا په دنیا باندی د رنګ او بوی غنچې وکړه
بیا دی د حسن مرغلرې په نازو وپیییه
په ټولو بیا دی د داغونو قافلې وکړه
بیا مې په مینه خواته راشه، بیا مې خپل کړه د ځان
زما په ټول بدن د مینې کلمې وکړه
د بې مثاله ښکلا باغ دی تل بهار بهار شه
د وخت غازته په هر ګام کې زولانې وکړه

۹۵/۱/۲۴

ژوندی مړی

هره هڅه مې رټلې، هره هیله مې ناکامه
هرنظر مې نامنلی، هره مینه مې ناکامه
دنامرادو امیدونو د قبرو په خاورو پروت یم
زه یم خپله ژوندی مړی، خپله مړینه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مینې داغ

د شهید زړه په جنازې باندې مې هېلې ژاړي
اوښکو اخیستی په سرملک دی سترکې وینې ژاړي
د نامرادۍ د تور خنجر په لاس سوری ،سوری دی
د بیکسۍ د زهرو جام کې ورته مړینې ژاړي
غني کاروان د امیدو بې په رڼا ورځ لوټ شو
شوی تلو سې ئې د مرګي په غم غمګینې ژاړي
د درد له تاوه د سینې قبر کې مړ ، تپیږي
په سوی حال ئې د ځیګر غوښې شوې خورینې ژاړي
خوارږه یادونه ئې له سره په ژړا ووتل
د مینې داغ چې په تندي د ماه جبیې ژاړي

۹۵/۲/۲۸

د وفا عرش

د هجران په تروږمۍ کې د تا یاد راته ډیوه شي
د رڼا هره شغله ئې ، د غم زړه باندی نیزه شي
هیروم دی را یادیږې ، تل مې ذهن کې رغړیږې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هیله دې لاړه ، لکه تا هغومره لیرې
په کوم زړه به بیا زما ، دې غریبی کورته میلمه شی
یو ځل بیا راشه په مینه ، راته جوړ مې وران جهان کړه
د وفا د عرش له پاسه دې دتا ځلی ښکاره شي

بی حایه خواري

لمر په دوو ګوتو ستا ، چیرې پټېدای نه شی
ځان دې غولوې ولې ، مینه پټېدای نه شي
سل که زړه ته ووائې: لاړه دلدار هیر ئې کړه
څوک چې وی د زړه څښتن هغه هیریدای نه شې

۹۶/۱/۳۱

سو ځیدل

څه د مینی په خوږلن او انکار وسوم
څه د هجر په لمبو کې دلدار وسوم
چې ژوندون مې لکه شمعه سوځیدل دي
څه به وایم چې مې یار که اغیار وسوم

۹۶/۲/۱۵

د هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کړ خت کړي لکه یخ د سلسبیل
د دوزخ په اور کې سو ځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسل

ستا د زلفو په هر تار کې هزار ولونه ، هزار زړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې سترې شي مزلونه
له کاکل او له اوربل نه دې لوګی شمه ای ښکلې
چې مې دي نظر او زړه ته ،سر منزل او تسلونه

۹۶/۳/۱۰

تاج محل

تل دې یاد د شوخو سترګو زما مل دی
چې مې ځاله د خیالونو ، ستا اوربل دی
چې زما د پاکې مینې ملکه شوی
زما زړه د تا د مینې تاج محل دی

د يو افغان ځلمي سلګۍ

وړ کتوب مې نه ياديږي ،ځلميتوب باندې بوه نه شوم
د زړښت په لار روان يم ، دي لرزان مې قدمونه
زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند اورونه
زما کور ته تل پراته وو د کينې تور ځنځيرونه
زه ويده وم په اغزو کې ،ما پالنګ ليدلی نه دی
زما سر لاندی وه تيږه ، نه بالښت ،نه مړوندونه
زما هره هيله سترې، زما هر تکل ناکامه
زه ناکام يم پيدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
سو ځيدل که کړيدل دي، که ژړاوې دي که ساندې
که ماتم دی، که ځګيروي دي ،دي زما پخواني ملونه
زه له ګل سره پردی يم، پسرلی ته نا اشنا يم
د خزان ائينه کې وينم ، زه مې خپل ساړه آهونه
خوښۍ څه ده؟خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
زه د غم په کاله لوی يم ، ما ته مړه دي دا نومونه
څوک خوښيو کې لوبيږي، څوک او سيږي په جنت کې
خو زما يوی سلګۍ ته ، کم دي واړه دوزخونه

۴/۱۵/۹۷

د مینې حال

و دی سوم وصال باندی ، دود دی په هجران کړمه
حال د لیونۍ مینې ، څنګه دی بیان کړمه ؟!
نه دی وه وعده پر ځای ، نه دی انتظار تمام
څوک به مې فریاد واوری ، څیری که ګریوان کړمه
نه دی ښاپیری سیالی ،نه هم د جنت حورې
ای د یار یکتا حسنه !ځان ته دی حیران کړمه
نیم نظر کتو ته دې ، ټول عمر تېرېږمه
ستا پوره نظر نه به ،خپل ژوندون قربان کړمه
ته ای د ختن هوسۍ ،مه تریږه زړه نه مې
څو چې دا وحشی زمری ، تاته په فرمان کړمه

۱۹۹۷/۵/۹

نظر

ستا یا مې د مینې مرغــلــره ده
ستا خیال مې د زړه خوږه سندره ده
او ښکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مــروره ده
کله به له زړه نه راشی سترګــو تــه؟
دغه مې د ژوند خط او خــبره ده
ستا هغه د قهر او عـــتــاب اداء
ماته اوس خوږه او خــونــدوره ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه ومــــه
اوس مې حال له هر ګدا بدتره ده
دغه د فراق او جدائې حـــالـــت
ښکاري چې د چا له بد نظره ده
څو به د ی کړیږی غم کې ځاردې شم ؟
ستا زمری مجنون نه سر ببره ده

۹۷/۶/۱۹

ستړګې

ستړګې چې دې پټې وي فتنې ښکارې
کله چې وې خلاصې ، پيمانې ښکارې
پټې سرې سکروټې وي ښولاندې
وينې راته سرې بلې لمبې شکارې
پټې د غوټۍ په شان ښکلا لرې
وازې د تازه ګلو غونچې ښکارې
کله چې ويده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزانې ښکارې
څو چې دا دنيا ده ،وې دې تل رڼې
ماته د زمرې د ژوند ډيوې ښکارې

قناعت

د شرابو خمخانې مې کړلې تشې
که څوانې وه که مستی وه زما بس ده
له پیالو ،جام او مینا نه په دنیا کې
ما ته یوه شونده خوږه د لیلا بس ده

۹۷/۷/۱۸

د وطن ورېمه

ای د وطن له سترو دښتو نه راغلی ورېمې !
لېږراته ووایه زما هغه ختن څنګه وو ؟
هغه زما د هیلوځاله دی ښه ولیدله؟
هغه زما د سترګوتور، روح او بدن، څنګه وو ؟
هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنګه وو ؟
هغه تنکي ځلمي په ولې لا تو پک ګرځاوه ؟
هغه پیغلوټی، سره اوس چال او چلند څنګه وو ؟
هغه چې ټول ورته یزید ، یزید او شمر شوي
هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنګه وو ؟
هغه د ډزو کنوونکی غرېلا اوس هم خپور وو ؟
هغه د بم او دراکت سوری بدن څنګه وو ؟
هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
هغه چې تږی به وو تل، سوی چمن څنګه وو ؟
هغه ختین کور چې په سر به ئې شنیلي ټوکیدل
هغه بیدیا ، هغه صحرا ، هغه دمن څنګه وو ؟
هغه د تورو جګو غرونو ښاماران ژوندي وو ؟
هغه هیبت ، هغه ښکلا ، هغه هسکمن څنګه وو ؟
هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
هغه اوبه ، هغه څپه ، هغه شکن څنګه وو؟

هغه له عطرو ډکه، هغه مزه داره خاوره
هغه فردوس، هغه هغه جنت، هغه عدن څنګه وو؟
هغه هوا چې به نغمی د ژوندانه وی پکې
هغه راحت، هغه مستي، هغه چلن څنګه وو؟
هغه نښتري، چنارونه او د ولو وني
هغه څیړی، هغه شیشم او نسترن څنګه وو؟
هغه لعلونه، سره یاقوت او زمرد څنګه وو؟
هغه لاله، هغه د شنو دښتو ګلشن څنګه وو؟
هغه د غرو د سر بازان لا الوتل تراوسه
هغه بلبل، هغه بورا، زاغ او زغن څنګه وو؟
هغه وحشی او ترئیدلی هوسۍ چیرته لاړی؟
هغه زمریانو زړور لیوان، دښمن، دښمن څنګه وو؟
هغه زما زیارکښ ولس په شانی ستړي میړیان
هغه مرغان، خزندګان، ماهی، مهن څنګه وو؟
څه دی لیذلي چې ګویا ژبه دی ګونګه شوله
ووایه لږ چې د افغان ولس-وطن څنګه وو؟
که دی کوم وخت کې په غلطه هلته مخه وشوه
ورته ووایه چې پردیس زوی ئې غمجن څنګه وو؟

۹۷/۷/۱۸

قواوزه

وایې چې قو په ژوند کې...........
یو ځلې مینه کوي،
او صرف همدغه مینه ، د هغه ژوند جوړوي

هغه د مرګ له پاره ، ځان رسوي همالته.........
چې میین شوی پکی........
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او ځوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوړیدلی چاته...

××××××××

غوارم د قو په شانی، د ګران وطن په غیږ کې
هلته چې ما له ده نه مینه زده کړه
هغه چې ما ورسره مینه کړی؛
هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل ځان ورسوم

۱۹۹۷/۹/۹

ساندې

دلته هر څپک څپک ته ، د جنت ګوته په خوله ده
هلته کم دي یوی لویشت ته ، اووه واړه دوزخونه
د خزان ښکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت ګوری
هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
سره دي غاړه په غاړه رنګ او بوی په مینه دلته
هلته کرکه کې دي نغښتی، سره رنګ دي که بویونه
دلته ځمکه اسمان شنه دي،هوا شنه ده،اوبه شنې دي
هلته سری چینی خوتیږي، اوری سره سره بارانونه
د ماشین تور ښامار دلته نازوي د سارا کاڼي
د انسان په ګوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوټیږي هر ذره کې
هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرګونه
د ژړا مفهوم پردی دی، دلته ویر له خلکو هیر دی
هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندی دي ویرونه
دلته ستر ګې غړوم چې نو مې دا دعا تر ژړه شي:
د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

۹۵/۱۰/۵

غوښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزی او خوټیږی پسی
او........
زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمۍ او ستوري واړه،
په غم لړلي اوله و همه ډکې شپې راسره ،
ټولې رڼې تیر وي.
زه درنه څه نه غواړم
خو.........
د خپل لمر ، سپوږمۍ او ستورو په خاطر له مانه..
ددغه سوز او ددی شور،
ددی عذاب او دی غم ؛
ټولې ریښې او سر چینې لیری کړه.

۷۹/۱۰/۶

قیامت

راته بل دی په ګوګل دننه اور
چې مې وسو په لمبو کې کلی کور
هره اوښکه مې سکروټه ده پری سوځم
وړوند شوم ،روڼ جهان مې شو تر پامه تور
دین ،دنیا مې ددوزخ یوه ګوښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما ګور
په هجران کې د جانان وطن سوځیږم
ور روان یم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ څنګه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

۹۷/۱۰/۶

افغان

د ژوندون له تناره نه پورته دود یم
دزمان پنجو کې زه یو مات سرود یم
له عدم نه مرور، هستۍ نه ستړی
د اختیار او د اجبار بندی موجود یم
د سجدو داغ مې په سر او پښو نه شته
نه د چا صادق بنده او نه معبود یم
د آسمان په زړه کې ستوری زما تت دی
ددې مځکې په مخ بی سیوري وجود یم
داسې خوب یم چې تعبیر ئې کیدای نه شي
داسې وهم چې له هر زړه نه مردود یم
یم د کرکې له وطن ځینې راغلی
د وفا او محبت دملک کمبود یم

۹۷/۱۰/۲۷

د افغان غم

د افغانانو د ستر غم له پاره
د دغې لوئې نړۍ ،
زړه لا وړوکی بریښي.
د دوی د ساندو او د کریکو غږ ته ،
د نړیوالو او آسمان غوږونه ،
لا هم کاڼه دي کاڼه.
د دوی د حال او مصیبت لیدو ته
هر څوک ړانده دي ، ړانده.
××××
لکه چې دا وګړي ،
دلته پردي دي پردي ،
لکه چې دغه خاوره ؛
د کومې بلې دنیا
ډیر نا منلی ، کرغیړن سوغات وي.
××××
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
چاته خپل غم ووایو ؟
څوک به مو چیغې واوري ؟
څوک به مو حال ووینې ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چيرته لاړ شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می ليلا چيرته موندلې وای
يا می د جنون سياله سارا چيرته موندلې وای
زه به د يما په خير پاچا د آريانا ومه
جام ته مې د مينې که سوما چيرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګدايۍ راکړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چيرته موندلې وای
ژونده ! ته به وريت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چيرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تر مرګه د زمري بخته
تاکې مې که څه لويه خطا چيرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرنده

د عالم روزي ددب د غاړې حد ده
خو په خپله خواره برخه ئې صرف ګرد ده
خپل قرارئې دی تل نو روته بخښلی
دا تلاش او د اسخا، خاصه دمرد ده

ځوان

له غیرته چې لمبه په نام او ننګ شي
له غروره چې اسمان سره په جنګ شي
د کنګل په څیر اوبه چې شی له شرمه
چې د پوهې بلې شمعې ته پتنګ شي
چې مجنون شي د وطن د پاکې مینې
چې د جنګ ستری بلا سره په جنګ شي
چې له ظلم او استبداد سره دښمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غورځنګ شي
په سړو کې هغه ځوان او پیغله شماره
چې سینګار یې په هنر او په فرهنګ شي

پړ

ما به ویلی درته
«چې که دې پرېښودو وطن ، راسره»
دا د خوږمن زړه شیمه
اودا د دوه سترګو تور ؛
«د زړه کتری به درکوم
او تا به ساتمه زه»
خو زه دروغجن وختم.
د زمانې له لاسه و
او د روزګار غمونو ،
له دې زخمی زړګي نه ؛
تاته څه پری نه ښودل
ټول ئې اوبه اوبه کړ.....
او رانه ئې خام ، خام وخوړ ؛
زه درته پړ وختم ،
او ژوندی مړ پاتې شوم.

۵/ ۹۸

افغانستان

په دغه ځمکه باندی
له ډېره وخته دیخوا ،
نه چا کوم بیل وواه
او نه د سپارې بریښید ونکي غاښ پری وازمایه ځان
نه د غلی دانه پری ښخه شوله ،
نه کوم نیالګي پکې ربښي وکړلې ،
پرخه پری پری نه وته ؛
ویاله پری تیره نه شوه ؛
نه کوم هرهټ یې مخ ته ،
لپه وروا چوله.
نه پری باران واورید ، او نه پری واوره ویلې ؛
نه د کوم کور د تهداب تیږه پکې کیښنودل شوه ؛
نه تری ګل و ټوکیده ، او نه هم شنه کبله ،
نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وږی ؛

نه تری ښه بوی وخاته.

نه کوم مرغه پری والوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنګ غرونه

له هری خوا نه جګ دي

له سپیرو د ښتو ځینې

د خړو کلیو له خوا

آن د کورونو له انګړو څخه ؛

چې تل قبرونه کینی

او انسانان ښخیږی؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کاڼو بوټو باندی...

د پرخی ، واورې او باران ځایونه ټول ډک کړی

هر چیرته وینه پرته....

هر چیرته وینه اوری....

هر چیرته وینه : بهیږی او بهیږی پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

او د باروتو لوګی،

پر وریتو شویو غوښو ،

او د بدن پر غوڅو شویو ټوټو ...

د ساندو کریکو او ژړا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی ؟!

دلته هوا نشته ده ؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه...

او دغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه...

۲۰ / ۶ / ۹۸

دمصيبت غوغا

هره تيـږه ده سکروټه، ټولو شـــګو نــه خــوږ لـــن جـــوړ
هـــره ونـه ده شناخته، ټـــولـــــو پــاڼو نه کفن جـــوړ
دباران څاڅکي هم دلتــه لـــکـــه تندر راپـــريـــوځی
ټوله ځمکه خولا پـــــريــــږده ،دی آسمان ورته دښمن جوړ
دهر بوټي په رګـــوکـــی دشهيد ويـــنـــه بهـــيــــږی
په هيڅ ځای به پيدا نه شی دژونـــــــدی - مړی بدن جـــوړ
ديو لويشتی خـــاوره نشته چـــی خالی بـه وی له خلـکو
پـــه هرګام کې يو څـــوک خښ دی،قبر هرچاته مأ مـن جوړ
دټوپکو تورو خولو کـــې،دقيـــامـت دشپيلی غـــږدی
پری هرڅه زير او زبر شـــول، کنـډوالـو کړ داوطن جـــوړ
مصـيـــبـت دی چـــې غـوغا کړی دافغان ولس په ځمـــکه
جنګ ،سيلاب او زلــزلو کـــړ له دې ملک ځنی مدفن جوړ

ګردله

هــره مور ده بــوره شــوی هــرې خورنه ورونه ورک دي
ځلمي ورک دي ، پيغلې سپکې،دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دځــوانــو ويــنــو ،ټــول وطن په مخه کړی
ګــردلــه ده دحــالاتـــو له هــر چـاکورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرګې نيشې

يو خواته ديار سترګې، بل خوا پيمانې ايښي

دا مې په نصيب کې نن ، څه غبرګې نيشې ايښي

دا دي لـــه حيـــا ډکـــې ، هغه هوسونونه

يو خوا مې اوبه د ژوند ، بل خوا يې لمبې ايښي

دا خواږه ستونه کړي ، هغه اشاري پـــه نـــاز

لاره رانه ورکه ده ، هر خو ا مې ايينې ايښي

دا به نظر و څښنم ،وابـــــه ږوم دا پـــــه سر

ټولو مې جنون ته دي ډيرې بهاني ايښي

دلته ولوله د عشق ، هـــلته بيخودی د ژونـــد

عقل او زړګي ته مې دواړو زولانې ايښي

۱۹۹۸/۷/۳

غزل

چې غوغا ترینه د سوو زړونو خیږی
دا د ښکلو تور اوربل نه دی نو څه دي ؟

چې په یو نظر وژل کوی د سلو
تورې سترګې یې اجل نه دي نو څه دي؟

چې پرهار یې مسید و ته هوسیږی
دا سی شونډې چې درمل نه دي نو څه دي ؟

چې د تن په وینو سره، مدام تپیږي
د جفا د تیغ بسمل نه دی نو څه دي ؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وینئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نو څه دي ؟

چې جانان درته په مینه مینه ګډ وی
دا خبرې که غزل نه دي نو څه دي ؟

چې یې هر څه په رڼا ورځ رانه لوټ کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نو څه دي ؟

چې د مینې سره ډګر ته میړنې ځي
دا زمري زړونه اتل نه دي نو څه دي

۱۹۹۷/۷/۱۴

د ليمو په زړه کې

ځم چې انتظار، د شوګیرو په زړه کـــې وکرم
وصل د جانان به ، د سپیدو په زړه کې وکرم

ستوری به د بخت ، په لیونیو چیغو وینښ کړمه
سوز د نامرادی به ،د تیارو په زړه کې وکرم

شیندی بیخودي چې هرې خواته ولولې د عشق
خپـــل تږی نظر به، د پردو په زړه کې وکرم

مات چې کړم رونق زه د مانی او د آرژنګ د ښار
ستا دناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکرم

وخت ته به زیندی، دتا له تورو زلـــفو واچوم
تخـــم د غماز به، د ایرو په زړه کې وکرم

یو خواته مستي د پیمانې بل خوا د یار ستر ګې
را چې د زړه زنې ، د لمبو په زړه کی وکرم

۱۹۹۸/۷/۱۷

چور

د وصال بزم ته راوړې جام د شـــــونډو
داسې ښکاري چې جنت ته انطهور وړې
چې دې خوی ته په حسرت کې ښـــا پـــیرۍ دي
د هـــرې یوې زړه ته داغونه د ناسور وړې
چې په هر پل کې د نـــازبـــزغـــــلي کرې
دعـــالـــم د زړو نیازونه بهضرور وړې
چې د شونډو غوټۍ وســـپړې خـــنـــدا ته
غـــوړیدلی باغ ته ،ته د ګل تربور وړې
چې ښکاره شې جـــنازو بـــانـــدې د هیلو
د مـــاتم محفل ته یې ته موج د سرور وړې
سترګې جام ،شونډې پیاله ، تن دې ښیښه ده
یو جهان تاکستان زړونه، ته په چور وړې

۱۹۹۸/۷/۱۶

ته او زه

ستا د مینې تاج په سر ، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس ، ملنګ یم
چې تصویر ستا د ښکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد ، سیال د آرژنګ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنګ یم
د زلال په څیر ، ته مړو ته ژوند بخښې
خو زه ځانه ته هم د سوی زړګي زنګ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی کړنګ یم

۱۹۹۸/۷/۱۷

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خپره ده

ټول شیان تت دي، څوک څه نه شي لیدای

د تورو وریځو لړۍ

دي هرې خوا ته تللې ،

کله ناکله لا د ژمي د سیلۍ غږونه ،

زمونږ پر زړونو باندی

نوی واهمه خپره کړي ،

خو دغه توره شپه کې ،

هاغلته لیری د اسمان په ګوټ کې ،

یو سپینکی ستوری ښکاری ؛

له لیری ،لیری نه دی ،

د یو ماشوم په شانې ،

له لا یزاله انرژۍ ځینې ډک ..

چې تل لاس اچوی د مور وینښتو ته...

مدام دا هڅه کوی ،

تر څو د لمر شغلو نه ،

یو څه را کش کړي ځانته ،

او د تیارې په لور ئې

چې ئې زمونږ پر کلي

تور څادر خپور ساتلی

د سوزیدونکو ...

ځلیدونکو...

څو نیزو په توګه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلا ص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

او رڼا ئې نه د لمر ؛

ډیر زیات ګوښه پروت دی ،

او د تیارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده.

* * *

چې ورته ځبر شومه ښه ،

هلته هیڅ ستوری نه شته ،

څه چې لیدلی وو ما ...

هغه زمونږ د امیدونو یو سراب غوندې وو...

چې د دې شپې په زړه کې...

لا هم ویده دی ویده .

ښکلېل شوی زړه

مدام په خوب او ویښه،...
یمه لګیا او یو تصویر کاږمه....
یو بې مثاله تصویر ،
چې د هنر او د خلقت یو لوی شاهکار وګرځي،
چې چا تر اوسه لا ایستلی نه وی:
د نامرادیو ،بد بختیو او غمونو تصویر ،
د ولږې ، فقر ، دژړا او ددردونو تصویر ،
...د بې کوریو تصویر،
د جنازو او دهجرت دبې پایانه بهیر ،
د کړاوونو ،عذابونو او ظلمونو تصویر ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصویر........
××××××××××
لاس مې ور اوږد کړ چې قلم راواخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرګی وو ،
رنګ مې له اوښکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوګي......
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته.....
دغه تصویر کاږه لا ....
لا پکې بوخت ومه زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډېر پاتې وو ،
چې د تصویر په زړه کې

راته یو زړه څرګند شو........
یو را ښکیل شوی ، زبیښل شوی ،
او له درده ډک زړه.

×××××××

چې ورته مې کتل
دا زما خپل تصویر وو ؛
زما دتن ، زما د ځان ،
زما د ګران او وران وطن:
«افغانستان» تصویر وو

۹۸/۷/۲۱

د غرور نیشه

چې د پانې په څیر جګ کوری اسمان ته
د خزان سیلۍ ئې کړي تر پښو لاندې
د غرور او خودخواهي نیشه کې غرقه
بیا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندې

۱۹۹۸/۷/۲۳

پردیتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
سپوږمۍ له ستورو ځينې ،
باران د وریځو له تروه تندی نه،
سیند د اوبو له شور او زوږ ځينې کوڼ ،
پاڼې د څانګو د دارونو له رسیو څوړندې ،
چمن له بوی او له سروره خالي ؛
سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
اوبه له اوره سره لاس او ګریوان.
تیږی له غره ښوئیږي.......
خاوره له ځمکې تښتي.......
عقل له مغز سره تربور غوندی دی.
وینه د زړه له لاسه داري وهي ،
مینان ټول دي له یو بل ګیله من ،
ګلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
ساقی له میو او پیالو ځینې موړ ؛
ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي........

×××××

دې پردیتوب کې دې هر څوک بې وسه ،
د خدای خدائي ناکامه ،
د بنده هڅې سترې ،
له تدبیر لاره ورکه.

××××

نو خندا ژاړي ورته ،
او غم له مستې خندا شین ښکاریږي ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل.......

د ۱۹۹۸نوامبر

ښيرې (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ،زه دوزخ، دوزخ اور غـــوارم
لکه خپله ورانه خونه ، ستا محل هم نسکور غـــوارم
ورور دې ودراوه ورور ته ، خپل بچی دې په بلار مړ کړ
ستا په کلي لوی شیطانه،تر دې بدلا څه نور غـــوارم
حضیره دی هره لویشت کړه ،هره تیږه دې شنا خـــتـــه
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته ګور غـــوارم
زما په پاکه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکـــتـــونـــه
ستا په خپل ناولي بنزه ، د محشر شر او شور غوارم
د فساد په نبلي سپوره ،د ګـــناه د ملک بــــاداره
ستا د کبر خونی غانبس ته د افـــغان د مټ زور غوارم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غوارم
دافغان د پګړې ولونه ، هر غـــــلیم ته زولانې دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درتـــه خـــــپور غوارم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱)دا ښیری بیل کلینتن ته زمونږ په وطن د هغه د راکتی حملی له درده لیکل شوی

د ګلو څیو حسرت

ستا په تورو زلفو کې سپین ولګید
یا په خړو وریځو کې بریښنا شوله؟
دا د تور تمونو څادر څیری شو
یا خپره د لمر د څرک رڼا شوله؟
دا خپلې ځوانۍ ته دې لوګی وکړ
یا لمبه زما د زړه دنیا شوله؟
څښې دې قودې ،قودې کوځې نه شوې
ما ته مې د ښکلو هیلو ملا شوله
مینه مې په خپل اور کې پخه شوله
پریږده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ستا د ویښتو هر تار او هر خم او پیچ
ما ته د ژوندون ښکلې دیبا شوله
تل دې پسرلی د تن تازه واوسه
پورته مې له زړه دغه دعا شوله

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

ګناه

څومره چې ده لویه د توبې ګناه
هومره ده خوږه د پیمانې ګناه
دغه پښتون سر د ټیټېدو نه دی
نه مې ده پیرزو پرې د سجدې ګناه
هغه د منصور غوندې رسوا نه ده
ورکه شه نا ولې د پردې ګناه
مینه کې دې دواړه جهانونه پټ
ځکه ده خوږه د یارانې ګناه
سوزې چې پتنګ ځان په لمبه د عشق
څه ده په دې منځ کې د ډیوې ګناه
وچ لغړ اغزی ته هر څوک بد وائې
پته ده د ګل او د غونچې ګناه
لمر ئې په ځینده، د مکر وواژه
نه ده د بخښلو د تیارې ګناه
ای چې په نامه کې دې انس موج وهي
چا کړه درکې ځای دا د کینې ګناه
هر یوه ته ئې توره د مذهب ورکړه
څومره ده درنه د زمانې ګناه

را چې نور د کفر ثواب وګټو
بس ده د ایمان او د کعبې ګناه
وزغمه زمریه نا کردې د دهر
وانه خلې په غاړه د ګیلې ګناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانی ښځې ته

د ګناه په وحشي غېږ کې
لکه شنه پاڼه رپېږې
د شهوت د زمری مخ کې
د هوسۍ غوندې ترئېږې
د هوس په ظالم لاس کې
بازیچې په څېر لوبېږې
د قوت او زور پنجو کې
ګل غوټۍ غوندې رژېږې
خوشحالۍ ته دزړه دارو
ته چورلېږې او ګډېږې
د خپل لوټ عزت په مړې
زار ژړېږې او سوځېږې
ددنیا په تور بازار کې
لکه وینځه ئې خرڅېږې
د رواج او رسم بند کې
پېغلتوب کې لا ورستېږې
د روزګار د سېلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتېږې
د ژوندون د پېټۍ لاندې
د بسمل په څېر تپېږې

په دنیا ختلی لمر دی
ته تیاروشپو کې اوسیږې
لږ دې حال ته نظر وکړه
لا به کله راو یښیږې
له دې ژونده مرګ بهتر دی
ته په دې هم ښه پوهیږې
د بدلون فکر پیدا کړه
پرې له دې حاله خلا صیږې
په تدبیر او په همت خپل
د آسمان بام ته رسیږې
پاڅه پاڅه وخت روان دی
ته لا- بیرته پاتې کیږې

۱۹۹۸/۷/۲۵

سره ، شنه ، سپین

کله چې هر څه سره وو
که هر څه سره ښکاریده ..
نو د پوښتنې ځای هیڅ پاتې نه وو

خو چې د شنو دوران شو
بیا هم شنیلی او پاڼې
چې له پسرلي تر مني
همیشه شنې بریښیدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لا هم.......
هاغسې سري ښکاریږي
خو ولې ؟
اوس چې د سپینو وخت دی
نو د مالو چو او د واورو رنګ هم
د پخوانیو سرو د وخت په شانی
په وینو سره ښکاریږی ؟

۲۵/۱۹۹۸/۷

هیڅ نشته

د بخدي لوړو برجو کې
سره او شنه تو غونه نشته
د دې ښار ګڼو کوڅو کې
د ژوندون شورونه نشته
دیما د لاس ګوربت ته
د پرواز وزرونه نشته
د آرین په نغري کې
د زردشت اورونه نشته
د تیارو خدای باچاهی کړی
میترائي فکرونه نشته
د ویدا افسانه ګونګه
د نیسانازونه نشته
د غاټولو بوټي سوي
د هوما ګلونه نشته
د مستۍ بزمونه غلي
د سوما جامونه نشته
په کردار، ګفتار، پندار کې
د نیکو خویونه نشته
د باګرام په معبده کې
د اوشاس رقصونه نشته

د کوشان لوی مدنیت هیر
د فرهنګ ویاړونه نشته
د ضحاک دښامار غابښ ته
د کاوه زواکونه نشته
ایمل خان ـ دریا خان لاړل
د خوشحال ننګونه نشته
په ایلبند او سردرو کې
د شپنو غږونه نشته
آمو ژاړي آباسین ته
چې اتل میړونه نشته
د پامیر په زړه کې اوردی
پکې سره لالونه نشته
هر څه مړه دی هرې خواته
د پاخون سوچونه نشته
د کاغانو بازار تود دی
د بلبل غږونه نشته
د ګیدړو په دوران کې
د زمرو وختونه نشته

۱۹۹۹/۴/۹

شيخ ته

ته د طهورو په خيالونو کې مست

ته د غلمانو په خوبونو کې مست

ته د حورانو د نازونو نيشئه

ته د کوثرو په موجونو کې مست

ته د جنت د باغ او ګل ليونی

ته د عقبا په لذتونو کې مست

ته په ثواب پسی سرتوره ملنګ

ته به توبو او تکبيرونو کې مست

ته د ازل په لاس جوړ شوی غلام

ته د پرديو په دامونو کې مست

ته د تقدير ځنځير په غاړه ګرځې

ته د قسمت په تالابونو کې مست

ته د معروف او منکر چیغې وهې

تـه پـه ګـناه او عـذابونو کې مست

تــه دې وهــه د عــقـل لا فـې شیخه

د جـهل پلا رئې په وهمونو کې مست

تــه بــه زمري ته سمه لار څه ښئې ؟

ئــې پــه ګمراهو تدبیرونو کې مست

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

د ژړا ملګري

زه خپلو یادونو سره ژاړمه
ځکه فریادونو سره ژاړمه
اوښکې مې شوکارې لګوي په مخ
خود به له سوزونو سره ژاړمه
خپلو ته مې هم چې ډېر پردي ښکاري
زه داسې غمونو سره ژاړمه
زړه ئې کړ سوری راته ،ځیګر ویلې
دغسې دردونو سره ژاړمه
کریکه مې د سوز ،د بریښنا منډه ده
مستو توفانونو سره ژاړمه
نخښه د کوم ټپ مې په صورت نشته
پټو پرهرونو سره ژاړمه
تښتي مې له روح نه ددوزخ لمبې

داسی عذابونو سره ژاړمه
وبه چوی که تیږې ته ئې ووایم
زه د زړه حالونو سره ژاړمه
هر بند کې ئې موج وهي دزړه وینې
تل چې مې شعرونو سره ژاړمه
خوله کې د غربت ددیو پریوتی یم
ډیرو حسرتونو سره ژاړمه
وای چې د وطن ددنگو غرو زمری
سوو امیدونو سره ژاړمه

۱۹۹۹/۴/۱

کابل وسو

کابل وسو ،نازولی کابل وسو
د وطن د مور دا ښکلی کاکل وسو
چې اغزي وو د پردو د بدو سترګو
د افغان د پګړۍ سرکې ،سور ګل وسو
د عطرونو پرځای خیږې ترې لو خړې
غاټول وسو ،ګلاب وسو ، سنبل وسو
د غرور تندی ئې مات شو سترګې تتې
د مکار خزان له لاسه بلبل وسو
چې له موټې ئې قوی سوک وو جوړ شوی
نامردیو ئې ټول توان تحمل وسو
چې راټول وو پری خواره و اره وګړي
د نااهلو اولاد و تغافل وسو
سر ببر، ټټر شوکارې، مخ شکیدلی
دې حالت ته ئې پردی وو که خپل وسو
بشري تاریخ پری سوی لوغړن شو
بې تاریخو چې لرغونی کابل وسو
چې لوګی ئې وای ښکلا ته ای زمریه
چا لمبه کړې په نظر ،په منګل وسو

۱۹۹/۴/۲

وران کابل

کابل وران شو ،په لمبو کې جلبل وسو
د وطن د میړنیو اتل وسو
چې عشرت ته ئې حسرت کې سوځیدل ټول
ددې غرونو شنه لمن او ګوګل وسو
لودن ورک شوله هر چا نه ،زمان ورک شو
نن لمبه شو په لمبو کې، ازل وسو
مرګ یاغی شو ،خپل پردي ورځنې ورک دي
عزرائیل ئې کړ ستي او اجل وسو
چې وو تږی تل د سولې- پخلائینې
کرکې وران کړ په جنګونو ،جدل وسو
هیڅ زړه سوی او صرفه چا ورته ونه کړه
په جامه د کاروانې کې ،تورغل وسو
ټول بدن مې شو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تل کې مې بل اور د بدل وسو
د ګربت دا ځاله ورانه ،بچي ئې وریت شول
د زمرو د استوګنې بورجل وسو

۱۹۹۹/۴/۲۰

بدله زمانه

ورکې د ژوندون خوږې نغمې شولې
جګې د سماع او وعظ نارې شولې
درون د ښادر د مرګ دی په دې مینه پروت
هر خواته قبرونه وحضیرې شولې
هر چېرته ده ګرمه دلمبو قصه
هر څه پرې لوخړې او ایرې شولې
دلته اوس سودا د مرګ او ژوبلې ده
نوی ئې دلال او معاملې شولې
چېرته چې ښکالو باندې بندیز لګي
غلې پرې نغمې او ترانې شولې
غیږه کې زمري نه ګید ړوګټه
ځکه ،اوس بدلې زمانې شولې
چېرته خفاشان چې پاچاهي کوي
ورکې تري رڼا او سپیدې شولې
هر چڼې ساقي شو د رضوان د جام
هیری ورنه سوال او وظیفې شولې
ټول وینی خواره کړل د طهور طمعې
سور پکې جهاد او سرې سجدې شولې
خوب او خیال د حورو او غلمانو دی
ګرمې د جنت.دوزخ قصې شولې
تور جلاد هم سپینې جامې واغوستې
حکم ئې قصاص او یا دورې شولې
بس مرداري ګیری،غوړې څڼې دي
ورکې د افغان جګې شملې شولې
سر نشته وسرور نشته،سالار نشته
سترګې د غیرت ټولې وړندې شولې

د غیرت څریکې

«چې له ګرده د پښتو ئې، پس له مرګه هم آمـــان غـــوښت»
د هغه خوشحال په قبر ، ښکاري اوس د پردو پلونه»
د «میرویس» ټول ارمانونه،نن د شرم ډنډ کې ډوب شـــول
د وطن د مور په وِېنو ،بیا ګرګین ښخ کړل غاښونه
د « احمد» غیرت او برم ، بی ننګیو کې ورک ښـــکــاري
د نا اهل اولاد له لاسه ، ورې د سیالو پیغورونه
په هر ځای کې ښخې ښکاري ،د تورتم خوني منــګولـــې
په تیارو کې دي لارورکی «روښاني» عالي فکرونه
د « ملالې » دروند پړونی ، بې ستریو ته پـــرده شـــوه
د «نازو » په نامه خاندي ، د بازار هر جائې نجونه
«مسجدي» دی که «ملا» دی، د مسجد له نـــامــه تښتي
په کلدار او ریال خرڅ شول ،هم مذهب ،هم ایمانونه
«ابا سین»«آمو »ته ژاړي، د «هلمند » اوښکې شوې وچې
چې اوبو په ځای ئې زړو کې ، د سرو وینو دي موجونه
«هندو کش» په سپینه ږیره ،ږنې اوښکې دی بهیــــږي
چې په تور بازار ئې خرڅ شول ، ټول د سرو زرو کانونه
د هغو د غیرت څریکې ،نورې غـــــلــې او ویدې دي
چې په ټیټو سترګو ئې وځښل د پردو د جام بنګونه
د افغان ستره ټبره ، سترګې وغـــوړوه پـــاڅـــه !
ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستۍ ترخه ګواښونه
ننګ دې څه شو نوم دې څه شو ؟عزت څه او پت دې څه شو ؟
د «اکبر» له ګوره خیږي ، د اسې چیغې فریادونه
د پلرو د تورې بریښ لاړ ،اسارت په زنګ کې ورک شو
د خپل ورور په زړه دې تش کړل ،د پردیو تو پکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته او نه پـــــت شته
دې دنیا کې تل سرلوړي ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ، مټ هغه چې و ښـــوریـــږي
تل ژوندي هغه ځلمي دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

ځه زمریه تری لوګی شه ، چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوځ کړل په میړانه ، د پردو سر او لاسونه

۱۹۹۹/۵/۲

بلنه

ځي چې له وطن نه رنګ په رنګ غمونه وکرو
څه چې مو کرلی دی هغه فصلونه وریبو

پاکې ارادې او نیکې هیلې که سر خوره شوې
ځې چې د ناولو سر خورو ، سرونه وریبو

کله د چا لاس، کله پښه او کله سر غوڅ دی
دې د ژوند لوګرو نه خوني لاسونه وریبو

هر یو د خپل پلار او د نیکونو دعا ګویه کړو
ځي د کفن کشو ددوران ، وختونه وریبو

هر څوک وائې څه په ما ئې څه؟ ما هر څه کړي دي
ځان نه را تاو کړي ، دا غلط خیالونه وریبو

څو پوری به خپلو کې د جنګ شرم ته غاړه ږدو
ځي چې ټول وطن نه ،د نفاق تخمونه وریبو

څومره بې ننګي ده چې د بل دلاس آله واوسو
خپل لاسونه یو کړو ، دا پردي زواکونه وریبو

څو چې سوارې ئې شې نیزې تیرې کوونکو ته
دوی چې دي کرلي ، دا اغزن ګلونه وریبو

دې و حشت ته غلی کښیناستل پخپله جرم دی
ځي چې د عمل د لا س او پښو بندونه وریبو

قبر د شهید به کړو سنګر او شناخته ئې سپر ځانته
تورو او نیزو ته به دا ټول توغونه وریبو

درس به د عبرت ورڅخه واخلو مستقبل ژوند ته
ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وریبو

دغه د تاریخ د آزمویني نوی دور دی
پا څیږئ زمرو چې د برې خوندونه وریبو

۱۹۹۹/۵/۳

زما د شعرونو یوه مجموعه چې نوم مې ورته «د لمبو کلی» ایښی وو، د کابل له دولتي مطبعې او یو شمیر نورو کتابونو سره یو ځای د مجاهدینو په لاسو وسوځیده، دا شعر په همدې مناسبت لیکل شوی دی. اوس چې د نورو مجموعې شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه مې هم داسې وتوموله.

د لمبو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی
دا د ښکلو هیلو او اسرو کلی
هره خښته ئې زما ټوټه د زړه
خټه ئې په وینو وه لمده د زړه
وه هوائې مسته ولوله د زړه
دا مې وو د روح د اوسیدو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته اوسیدل مې امیدونه ټول
هلته غوړیدل مې ارمانونه ټول
هلته نڅیدل مې هوسونه ټول
دا زما د ټولو اندیښنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته جذبې مې د ځوانۍ پټې
هلته انګازې مې دیارۍ پټې
هلته مې د زړه بې قرارۍ پټې
دا مې وو د مستو ولولو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته احساسات ټول خوټیدل زما
هلته ټول رازونه ښکاریدل زما
هلته ټول غمونه بلیدل زما
دا مې د ښادیو او غمو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هره پوله ئې حد وو د غمو زما
هر پټی ئې کښت د ترانو زما
هر بوټی ئې ځاله د آرزو زما
دا مې د شنیلیو او ورشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هر انګړ کې جوش وو د ژوندون غلی
هر کور کې جنون وو د هامون غلی
هره خونه کې ئې نن، سبا، پرون غلی
دا مې وو د غلو تو فانو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خوا ته ژوندی وې د پاڅون هڅې / هر خوا غرېدلې د لټون هڅې
هر شی کې تودې وې د بدلون هڅې / دا مې وو د ځوانو تلوسو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکروټې وې / هلته ارادې تر پولاد کلکې وې
هلته پیمانو نه ټولې ګټې وې / داو و د زیارکښو پرګنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

دا کلی وو جوړ مې له شعرونو نه / ښکلو څلوریځو غزلونو نه
جوړ وو له روانو سیلا وونو نه / دا مې د احساس د پلوشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

بل پرې مجاهدو سره اورونه کړل / جګ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
خاورې او ایرې ئې سره لالونه کړل / جوړ تری شو د ورانو کنډوالو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

سم اټکل

زه دې يم شاعر او ته غزل زما
ته مې تلوسه او ته تکل زما
بار د ژوند په ولو سرګردانه تل
زه يم مسافر، ته سر منزل زما
هر خوا مې کوهي او ګړنګونه دي
ته د کړليچنو لارو مل زما
زه بندي د غم د تورتمونو يم
ته دغو تيارو کې ئې مشعل زما
زه د ناهيليو د کوهي يوسف
ته مې ئې نجات او ته اجل زما
دې ترخو يادونو کې چې پائمه
ته مې ئې خواږه او ته عسل زما
زړه خو دې به يو ځل رانه وړی دی
راشه يو ځل بيا ، ډک کړه ګوګل زما
ته به مې د ژوند د پائښت ستوری شې
سم مې وو بس دغه يو اټکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مینې زمرۍ

هغه د حسن ښاپیرۍ ده ، د ښکـــــلا فرښته
له حیـــــا ډکه شنه غوټۍ ده ، د وفا فرشته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښې راولـــــي
د شنـــــه چمن مسته هوسۍ ده د حیا فرشته

په ترنم کې د غږ،روح ته ،زندګي ورکــــوي
د مــــو سیقي د ملک شهۍ ده ، دړنا فرشته

د تن له عطرو ئې وږمه د پسرلي اخـــلي ساه
تــــــړلی کان د خوشبوئۍ ده ، د بقا فرشته

هره غمزه ئې د دو سترګو ،یو زر غشــــي ولي
د شنه اسمان سخته ږلۍ ده د بریښنا فرشته

ځمکه اسمان ئې د ښکلا د جلوو لـمر نیولی
د ټـــولو حورو شهزادګۍ ده، د دنیا فرشته

زمریه پام چې د هوس په دام ئــــــې کینوځې
د پښتـــــنې مینی زمرۍ ده،او زما فرشته

۱۹۹۹/۵/۲۴

عرش

مینه ژوند کې د انسان ، یـــو خزانه ده
دا د ټولو زیـ+ورونو دُردانـــه ده
د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی
د خوښـــیو او غـــمـــونو تازیانه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

د کاله اور

مینه څه ده ؟د ژوندون د کـــاله اور ده
بې له مینې د انسان زړه سوی سکور ده

یا د اور او د کــــنګل یوه ټوټه ده
یا د تورو تیارو تل کې یو زوړ ګور ده

١٩٩٩/۶/٢٠

مینه څه ده

مینه حسن ده ، وفا ده او ښکـلا ده
مینه شور د زندګي ده او رڼا ده
د غرور او دغیرت د تاج الماس دی
مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه ګل ده ، په ګـــلـــزار د سړیتوب
مینه لـــمر ده په سهـــار د سړیتوب
مینه ګنج ده چې بها ئې مونده نه شي
نه خر څیږي په بـــازار د ســـړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصویر

ته لکه غوټۍ د حیا شنو پاڼو کې پټه ښه

زه د تا په عشق کې لکه ګل غوندې رسوا خوشحال

ته زما دزړه صدف کې، ښکلې مرغلره ئې

زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

ته بله ډیوه ، د شیشې منځ کې تل رڼه واوسې

زه لکه پتنګ دې په طواف او په رڼا خوشحال

ته پښتنه ناوې ، د عفت شالوکې پټه ئې

زه لکه ماشوم دې ددیدار په تمنا خوشحال

ته د اسمان ستوری، رسیدل در ته مهال بریښي

زه ورک مسافر ،دې په جلوواو په ځلا خوشحال

ته لکه ایمان مې ، د وجود په ذ روبره ئې

زه د عشق عاصي دې په وعده دنن سبا خوشحال

ته ئې د اوبو تصویر ، چې لاس دروړلی نه شمه

زه دوصال تږی ،په سراب یم د سارا خوشحال

ته لکه هوسۍ د ترئیدلو او ښکلا مثال

زه لکه زمری دې د خرام په تماشا خوشحال

۱۹۹۹/۶/۲۰

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په څیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګدایۍ راکړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده ! ته به وریت وې د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه ترمرګه د زمري بخته
تاکې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

د اندیښنو لړۍ

شپه دې د زلفو سلسلو اوږده کړه
که ما په دې ښکلو قصو اوږده کړه
شم له دې نیم نفس ژوندون نه لوګی
چې ستا ارزو ئې په کلو اوږده کړه
یوه غمزه وه ،د بڼو له شانه
چې ئې لړۍ د اندیښنو اوږده کړه
کومې اداء ته دې قیامت ووایم؟
ورځ خو د مخ ، په پلوشو اوږده کړه
نه مړیدم دې ،په دیدن باندې زه
چې مې خبره په ورو ورو اوږده کړه
زمریه !سترګې له دنیا نه پور کړه
لحظه د وصل په کتو اوږده کړه !

١٩٩٩/۶/٢١

د مراد څرک

له حسده لیونی شم ائینې ته
چې نیولی ئې په غیږکې ستا تصویر دی
حسنه تا دا شورماشور په دنیا جوړ کړ؟
که شکولی مې مجنون عشق ځنځیر دی
نظرځنګه لار پیدا کړي ستا لیموته؟
چې مد هوشه دې د مح رنا ته ځیر دی
دا د مشکو قافله په دې لار راغله؟
که خرام کې چیرته بیا زما نخچیر دی؟!
چې په هر قدم کې، سل ځایه لګیږي
دا زما په تندی لیک، څنګه تقدیر دی؟
د مرام په غره به، څرک د مراد وشي
هسې نه چې بې پایانه دا شوګیر دی

۱۹۹۹/۶/۲۵

Download from: aghalibrary.com